

Sygn. akt III C 746/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR /del/ Andrzej Lipiński

Protokolant: protokolant sądowy Katarzyna Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017r. w Warszawie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko D. H.

o zapłatę

1. zasądza od D. H. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 109 416,31 zł (sto dziewięć tysięcy czterysta szesnaście złotych 31/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 marca 2016r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od D. H. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę

8 230,68 zł (osiem tysięcy dwieście trzydzieści złotych 68/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt III C 746/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 kwietnia 2016r. (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. H. o zapłatę solidarnie kwoty 109.416,31 złotych, w tym:

- kwoty 100.000 złotych tytułem należności głównej;

- kwoty 5.123,26 złotych tytułem odsetek umownych naliczanych od kapitału w wysokości 100.000 złotych za okres od dnia 29 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. wg stopy procentowej w wysokości 10% w skali roku;

- kwoty 2 301,38 złotych tytułem odsetek umownych karnych naliczonych od kapitału w wysokości: 100.000,00 złotych za okres od dnia 1 stycznia 2016r. do 25 marca 2016r., wg. stopy procentowej w wysokości 10,00 % w skali roku;

- kwoty 1.991,67 złotych tytułem kosztów, opłat i prowizji;

wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 109.416,31 złotych naliczonymi od dnia 26-03-2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty manipulacyjnej w wysokości 13,68 złotych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że powód w dniu 27-07-2010 r. zawarł z pozwanym umowę kredytu w rachunku bieżącym (...). Pozwany nie wywiązał się należycie ze swoich zobowiązań, w związku z czym po jego stronie powstało

przeterminowane zadłużenie względem powoda. Powód skorzystał ze swoich uprawnień i wypowiedział umowę w dniu 31-12-2015 r., wzywając jednocześnie pozwanego do zapłaty wszystkich należności. W związku z powyższym powód w dniu 25-03-2016 r. sporządził Wyciąg z Ksiąg Bankowych (...) S.A. będący podstawą roszczenia, wskazujący wysokość zobowiązań pozwanego na kwotę 109.416,31 złotych. Pomimo wezwania, pozwany do dnia wytoczenia powództwa nie uregulował należności względem powoda. /pozew k.14-17/

Postanowieniem z dnia 13 maja 2016r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Warszawie, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty. /postanowienie k.8/

D. H. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że powództwo jest wytoczone przedwcześnie, z uwagi na fakt nieskutecznego wypowiedzenia umowy, wobec czego bank nie był uprawniony do wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych na kwoty w tym wyciągu wskazane, bowiem kwoty te w żadnym momencie nie stały się wymagalne. Powołując się na zapisy umowne, wskazał, że nie otrzymał od banku wypowiedzenia umowy, zaś wypowiedzenie, które zostało wysłane na adres prowadzonej działalności jest nieskuteczne, bowiem pozwany od 3 lat nie prowadził już działalności gospodarczej. W umowie natomiast wskazany został też adres zameldowania i według pozwanego, na ten adres powinno zostać wysłane wypowiedzenie umowy. Nadto kwestionował wyciąg z ksiąg bankowych jako dokument urzędowy, zaspokojenie wierzyciela z dokonanych wpłat, zasadność naliczania odsetek od odsetek. /odpowiedź na pozew k.117-123/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. H., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) ul. (...) lok. (...), (...)-(...) P., w dniu 27 lipca 2010 r. zawarł z powodem umowę kredytu w rachunku bieżącym nr (...). W § 1 ustalono, że Bank udziela Kredytobiorcy kredytu do wysokości 28.000 złotych z przeznaczeniem na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej. Termin spłaty kredytu wynosił 12 miesięcy licząc od dnia postawienia kredytu do dyspozycji kredytobiorcy.

W § 7 umowy określono podstawowe obowiązki kredytobiorcy, w tym między innymi w ust. f) powiadamianie (...) S.A. o każdej zmianie danych zawartych we wniosku, w szczególności zaś dotyczących zmian w składzie osobowym kredytobiorcy oraz adresu, pod którym prowadzona jest działalność gospodarcza (wykonywany wolny zawód).

W § 9 ustalono, że w wypadku nie spłacenia należności (...) S.A. w umownym terminie, należność ta staje się wymagalna i (...) S.A. wzywa Kredytobiorcę do natychmiastowej spłaty. Od kwoty kapitału kredytu niespłaconego w terminie, od dnia następnego po terminie spłaty, (...) S.A. naliczać będzie odsetki w wysokości określonej w Tabeli Oprocentowania (...) S.A. dla należności przeterminowanych, według stopy obowiązującej w dniu, od którego rozpoczęło się opóźnienie w spłacie. W dniu zawarcia Umowy Kredytu stopa procentowa odsetek: dla należności przeterminowanych wynosi 20% w stosunku rocznym. Niespłacenie wymagalnych należności w terminie, upoważniało (...) S.A. do:

a)podjęcia wszelkich działań zmierzających do odzyskania wymagalnych należności, a w szczególności do ich zaspokojenia z wpływów na Rachunek, oraz odmowy wykonania dyspozycji na Rachunku również za pomocą kart bankowych, bądź

b)wypowiedzenia Umowy Kredytu, w całości lub w części, na zasadach określanych w § 10 Umowy Kredytu.

Od dnia następującego po dniu wystawienia przez Bank bankowego tytułu egzekucyjnego / od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności Banku z tytułu Umowy Kredytu, bank miał prawo pobierać odsetki w wysokości określonej w Tabeli Oprocentowania (...) S.A. o której mowa w § 5 ust. 5 dla złotych należności przeterminowanych od całej kwoty zadłużenia tj. obejmującej kwotę udzielonego kredytu, należne odsetki, prowizje, opłaty oraz inne kwoty należne Bankowi.

Bank mógł wypowiedzieć Umowę Kredytu lub nie przedłużyć okresu obowiązywania Umowy Kredytu na kolejny okres, w całości lub w części, oraz podjąć wszelkie działania zmierzające do odzyskania wymagalnych należności (...) S.A. w przypadku nie spełnienia przez kredytobiorcę warunków udzielenie /odnowienia kredytu. Okres wypowiedzenia umowy kredytu wynosił 30 dni i liczony był od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia uważało się również datę awizowania przesyłki poleconej, wysłanej pod ostatni znany (...) S.A. adres kredytobiorcy. Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia bądź nie odnowienia przez (...) S.A. na kolejny okres 12 miesięcy kredytu, wszelkie zobowiązania kredytobiorcy wynikające z umowy kredytu stawały się wymagalne (§ 10 umowy). /umowa z dnia 27 lipca 2010r. nr (...) k.18-24, regulamin udzielania kredytów w rachunku bieżącym mbiznes konto k.25-28/

Pozwany nie wywiązał się z terminowego dokonania spłat w wysokościach ustalonych w umowie, powodując powstanie po jego stronie przeterminowanego zadłużenia względem powoda. /elektroniczne zestawienie operacji na rachunku pozwanego k.33-99/

Wobec powyższego powód w dniu 27 września 2015r. skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty zaległych płatności w wysokości 4.512,18 złotych w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Jednocześnie wskazano, że w przypadku braku spłaty w określonym terminie, pismo to należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez bank. Okres wypowiedzenia wynosił 60 dni i był liczony od dnia następnego po upływie w/w 7 dniowego terminu. Zaznaczono również, że wypowiedzenie umowy oznaczać będzie postawienie całkowitej kwoty zobowiązania, łącznie z należnymi odsetkami i opłatami, w stan natychmiastowej wymagalności. Całkowita kwota zobowiązania na dzień sporządzenia przedmiotowego wezwania do zapłaty wynosiła 104.512,18 złotych. Wezwanie to zostało wysłane na adres prowadzonej działalności przez powoda tj. ul. (...), (...)-(...) P.. Przesyłka dwukrotnie awizowana, wróciła do banku niepodjęta w terminie. /ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k.29-30/

W dniu 25 marca 2016r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych stwierdzający zadłużenie D. H. wynikające z umowy kredytu w rachunku bieżącym nr (...) na kwotę 109.416,31 złotych, na która składały się:

- kwota 100.000 złotych tytułem należności głównej;
- kwota 5.123,26 złotych tytułem odsetek umownych naliczanych od kapitału w wysokości 100.000 złotych za okres od dnia 29 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. wg stopy procentowej w wysokości 10% w skali roku;
- kwota 2.301,38 złotych tytułem odsetek umownych karnych naliczonych od kapitału w wysokości: 100.000,00 złotych za okres od dnia 1 stycznia 2016r. do 25 marca 2016r., wg. stopy procentowej w wysokości 10,00 % w skali roku;
- kwota 1.991,67 złotych tytułem kosztów, opłat i prowizji. /wyciąg z ksiąg Banku k.32/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, powołane wyżej, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron, Sąd zaś nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z jego przesłuchania, bowiem okoliczności na jakie miał zeznawać pozwany zostały już dostatecznie rozstrzygnięte i wynikały bezpośrednio z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stosownie do treści art.69 ust.1 ustawy Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty

wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Strony zawarły umowę kredytu w rachunku bieżącym nr (...). Był to kredyt odnawialny zawierany na okres 12 miesięcy. Kredyt ten był automatycznie przedłużany o kolejne 12 miesięcy przy zachowaniu dotychczasowej wysokości kredytu pod warunkami szczegółowo wymienionymi w § 2 umowy. Jak wynika natomiast z szczegółowego rozliczenia płatności dokonywanych przez pozwanego (k.33-99) nie zapewnił on wystarczających środków na rachunku w celu redukcji kwoty kredytu, co spowodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, którego definicja znajduje się w § 44 Regulaminu kredytów konsumpcyjnych dla osób fizycznych w (...) S.A.. Stanowi on, że jeżeli kredytobiorca nie zapewni środków na rachunku do kredytu na dokonanie redukcji kredytu, operacja redukcji kredytu spowoduje powstanie następnego dnia po terminie określonym w harmonogramie spłat, niedozwolonego przekroczenia kwoty kredytu o kwotę redukcji. Powstałe w ten sposób przekroczenie kwoty kredytu stanowi zadłużenie przeterminowane. Powód realizując uprawnienia z udzielonego pozwanemu kredytu uprawniony był do wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z art.75 ust.1 pr. bankowe, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Podobne zapisy znalazły się w umowie w § 9 i 10., które Sąd powołał wyżej. Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia kredytu przez bank powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu już wypłacony (por. np. W. Pyziół, Prawo bankowe, s. 251). Po tej dacie bank może też skorzystać z przyjętych zabezpieczeń i przez wykonanie wynikających z nich uprawnień doprowadzić do zaspokojenia swojej wierzytelności. Jeśli kredytobiorca nie spłaci długu po upływie terminu wypowiedzenia, bank jest też uprawniony do dochodzenia roszczenia, w tym na drodze egzekucyjnej.

W świetle powyższego wypowiedzenie umowy pozwanemu było zasadne. Jednocześnie pozwany nie wskazuje, aby sama umowa kredytu zawierała postanowienia sprzeczne z ogólnoprzyjętymi zasadami uczciwego postępowania i rzetelności. Z treści zarzutów pozwanego nie wynika, iż sposób realizacji umowy przez powoda, a więc egzekwowanie należności z niej wynikających uchybiało tym zasadom. Stwierdzić zatem należy, iż powód realizuje te należności zgodnie z treścią umowy.

Niezasadny, w ocenie Sądu jest zarzut nieskutecznego doręczenia wypowiedzenia. Zauważyć należy, że przedmiotowy kredyt został udzielony pozwanemu w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Jednocześnie z zapisów umowy jednoznacznie wynikało, że obowiązkiem pozwanego było powiadamianie banku o każdej zmianie danych zawartych we wniosku, w szczególności dotyczących zmian w składzie osobowym kredytobiorcy oraz adresu, pod którym prowadzona jest działalność gospodarcza. Zdaniem Sądu z powyższego wynika domniemanie, że adresem korespondencyjnym jest adres prowadzonej działalności gospodarczej. Prawidłowo zatem powód wypowiadając umowę, oświadczenie to przesłał na adres prowadzonej działalności gospodarczej. Były to ostatni znany mu adres, bowiem pozwany zaniechał swojego obowiązku i nie wskazał po zakończeniu działalności gospodarczej, żadnego innego adresu do korespondencji. W świetle powyższego uznać należało, że wypowiedzenie, po dwukrotnej prawidłowej awizacji, a następnie niepodjęte w terminie – za skuteczne. Bez znaczenia przy tym pozostaje wskazany w umowie adres zameldowania. Samo bowiem zameldowanie jest kategorią prawa administracyjnego i nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego (vide postanowienie NSA w Warszawie z dnia 13 maja 2011r., sygn. I OW 11/11). Nadto należy zauważyć, że pozwany pomimo zakończenia działalności gospodarczej w dalszym ciągu przebywa pod adresem, na który zostało skierowane pismo z wypowiedzeniem umowy.

Konkludując tę część rozważań, Sąd uznał, że wypowiedzenie umowy było skuteczne. Z kolei wysokość zadłużenia została potwierdzona wyciągiem z ksiąg bankowych.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art.95 ust. 1 prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzane na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń

w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków oraz opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Stosownie do ust.1a cytowanego przepisu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust.1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w nim w postępowaniu cywilnym. W ocenie Sądu, powołany przez powoda dokument spełnia jednakże wymogi co najmniej dokumentu prywatnego - zawiera pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez pełnomocnika J. W., której pełnomocnictwa udzieliło dwóch wiceprezesów zarządu, a więc osoby upoważnione do wypowiedziania się w jego imieniu. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu, że pozwany nie podważył wiarygodności ani rzetelności tego dokumentu, nie wykazał, że faktycznie spłacił kredyt ani, że ustalone przez Bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, wspomniany dowód jest wystarczający do wykazania istniejącego zadłużenia pozwanego. Należy zauważyć, że dowodowi temu pozwany przeciwstawił tylko gołosłowne kwestionowanie istnienia zadłużenia, nie oferując żadnych konkretnych środków dowodowych, choćby potwierdzeń dokonanych spłat, czy dowodu z opinii odpowiedniego biegłego na okoliczność „kontroli rachunków powodowego Banku w odniesieniu do nich” oraz weryfikacji poprawności wyliczenia przez Bank dochodzonego zadłużenia. Okoliczność, że pozwany wydał powodowi dyspozycje do potrącania środków z innego rachunku nie została w jakikolwiek sposób udowodniona. Wskazać ponadto należy, że do umowy nie został sporządzony żaden aneks (a przynajmniej nie zostało to wykazane w niniejszej sprawie), z którego wynikałoby, uprawnienie banku do potrącania środków na spłatę przedmiotowego kredytu z innego rachunku pozwanego. Obowiązkiem zaś pozwanego było zapewnienie tych środków na rachunku dla którego został udzielony kredyt. W świetle powyższego dochodzone roszczenie, Sąd uznał za wykazane co do wysokości.

Zasadne również jest żądanie odsetek na podstawie art.482 § 1 k.c., który stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy oraz § 2, który wskazuje, że przepis paragrafu poprzedzającego nie dotyczy pożyczek długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe. Jak wskazują komentatorzy, w braku ustawowej regulacji, z pożyczką długoterminową mamy do czynienia, wówczas gdy zaistnieje co najmniej roczny okres kredytowania (A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art.482 k.c., LEX/el, 2011, teza 18). Słuszne jest zatem stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 29 listopada 2001r. (powołanego zresztą przez powoda w pismach procesowych), że „nie ma przeszkód prawnych, aby bank udzielający długoterminowego kredytu ustalił w umowie kredytowej ze swoim kontrahentem - kredytobiorcą wysokość odsetek oraz sposób ich naliczania (z kapitalizacją lub bez) z uwzględnieniem aktualnych i prognozowanych warunków rynku kapitałowego i techniki kredytowania. Konsekwencją wyłączenia, na podstawie i w granicach wyznaczonych art.482 § 2 k.c., tzw. anatocyzmu, przewidzianego w art.482 § 1 k.c., jest zatem możliwość umówienia się z góry przez strony długoterminowej umowy kredytowej, a więc jeszcze przed powstaniem zaległości, o zapłatę w przyszłości odsetek od zaległych i skapitalizowanych odsetek, opóźnienia zapłaty których dopuści się w przyszłości kredytobiorca.”. Sąd w uzasadnieniu wskazuje, że ocena wystąpienia w stanie faktycznym przesłanek określonych w art.482 § 1 musi być dokonywana z uwzględnieniem treści normy prawnej zawartej w art.482 § 2 k.c. Wprawdzie ostatnio wymieniony przepis stanowi wprost o "pożyczkach", ale trzeba uwzględnić przy dokonywaniu jego wykładni ustrój państwa w chwili uchwalania tego przepisu i ograniczenie wówczas udzielania kredytów w zasadzie do jednostek gospodarki społecznej, między którymi istniał jedynie obowiązek płacenia odsetek za opóźnienie. Późniejsze zmiany ustroju gospodarczego i pożądaný rozwój rynku kredytowego niewątpliwie pozwalają rozszerzyć stosowanie normy art.482 § 2 k.c. również do długoterminowych umów kredytowych (postanowienie SN z dnia 5 października 1994 r., III CZP 128/94 wraz z glosą, OSP 1995, nr 5, poz. 107). Oznacza to, że ustanowiony w interesie dłużnika w art.482 § 1 k.c. zakaz umawiania się z góry o zapłatę odsetek za opóźnienie w zapłacie zaległych odsetek, czyli tzw. anatocyzmu nie dotyczy, z mocy art.482 § 2 k.c. zarówno pożyczek, jak i kredytów długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe, a więc w szczególności przez banki. Współczesny poziom wykształcenia i łatwości dokonywania obliczeń symulujących dodatkowo jeszcze przemawiają przeciwko nadmiernie restryktywnemu rozumieniu wyjątków od obowiązującej

zasady anatocyzmu (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 27 czerwca 1995 r., III CZP 76/95, OSNC 1995, z. 11, poz. 155).

Nie ma więc przeszkód prawnych, aby bank udzielający długoterminowego kredytu ustalił w umowie kredytowej ze swoim kontrahentem - kredytobiorcą wysokość odsetek oraz sposób ich naliczania (z kapitalizacją lub bez) z uwzględnieniem aktualnych i prognozowanych warunków rynku kapitałowego i techniki kredytowania. Konsekwencją wyłączenia, na podstawie i w granicach wyznaczonych art.482 § 2 k.c., tzw. anatocyzmu, przewidzianego w art.482 § 1 k.c., jest zatem możliwość umówienia się z góry przez strony długoterminowej umowy kredytowej, a więc jeszcze przed powstaniem zaległości, o zapłatę w przyszłości odsetek od zaległych i skapitalizowanych odsetek, opóźnienia zapłaty których dopuści się w przyszłości kredytobiorca. (vide wyrok SN z dnia 29.11.2001r. V CKN 603/00).Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zapisy umowne są jasno formułowane, i nie budzą wątpliwości w tym zakresie. § 9 ust. 4 wyraźnie bowiem wskazuje, że „Od dnia następującego po dniu wystawienia przez Bank bankowego tytułu egzekucyjnego / od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności Banku z tytułu Umowy Kredytu, bank ma prawo pobierać odsetki w wysokości określonej w Tabeli Oprocentowania (...) S.A.. o której mowa w § 5 ust. 5 dla złotych należności przeterminowanych od całej kwoty zadłużenia tj. obejmującej kwotę udzielonego kredytu, należne odsetki, prowizje, opłaty oraz inne kwoty należne Bankowi”. W świetle powyższego, Sąd uznał żądanie odsetek za zasadne.

Z tych też względów, w oparciu o powołane przepisy orzeczono jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu w związku z § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. W kosztach tych Sąd uwzględnił uiszczoną opłatę od pozwu 1.000 złotych, opłatę od pełnomocnictwa - 17 złotych, opłatę manipulacyjną - 13,68 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 złotych.